

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Pars Prima. De Ivrisdictione Et Foro Competenti. Pars Secunda. De Præeinentiis & Præcedentiis

**Luca, Giovanni Battista de
Coloniae Agrippinae, 1691**

Disc. XI. Assisien. Oblationum. De præeinentia quam Conventuales habent celebrandi solemnitatem Portiunculæ in Ecclesia S. Mariæ Angelorum, & percipiendi oblationes eade[m] die in Ecclesia factas, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74087](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74087)

A S S I S I E N .
O B L A T I O N U M .

P R O
M I N O R I B U S C O N V E N T U A L I B U S ,
C U M
M I N O R I B U S O B S E R V A N T I B U S .

Casus variè decisis per Rotam.

De præminencia quam Conventuales habent celebrandi solemnitate Portiunculæ in Ecclesia S. Mariæ Angelorum, & percipiendi oblationes eadē die in Ecclesia factas, Et an hoc jus percipiendi oblationes dicatur de congruo compensabile cum consimili emolumento pecuniario in aliis effectibus assignatis. Et aliqua de dominio & pertinentia hujusmodi oblationum in Ecclesiis minorum.

S U M M A R I U M .

- 1 **F**Acti series.
- 2 De causa decisionibus.
- 3 Distinguuntur puncti, seu inspectiones questionis.
- 4 Læsiō ut dicatur enormis, & apta ad rescissionem, debet excedere dimidium.
- 5 Rigorosa probatio valoris regulatur à decennio.
- 6 Incertæ non computantur in valore, seu fructu.
- 7 Ad regulandam læsiōem attenditur tempus contractus, non autem futurus incertus eventus.
- 8 Læsiō, ubi est ultra à bessem dicitur enormissima.
- 9 Tempus calamitosum non attenditur pro regulando valore, & num. 11.
- 10 Quando incertæ computentur in valore.
- 11 Declaratur conclusio, de quan. 9.
- 12 Quomodo faciendæ sit recompensæ aestimatio de redditu ad redditum.
- 13 Redditi habentes admixtam iurisdictionem, seu præminentiā longe plus aestimantur.
- 14 Bona & jura Ecclesiarum, & Conventuum Religionis Minorum sunt in dominio Ecclesiæ universalis.
- 15 Læsi non dicitur ille, qui precario possidet rem, si hac ei à Domino tollatur.
- 16 Declaratur conclusio, de quan. 14.
- 17 Oblationes pertinent ad Rectorem Ecclesiæ, cui fiant.
- 18 Papa est Dominus bonorum Ecclesiarum, & potest ea uni tollere, & alteri dare.

D I S C . X I .

Postquam circa annum 1400. in Sacro Conventu Assisi aliqui Religiosi quamdam strictioris vitæ normam, seu reformationem introduxerunt, redeundo ad primævum summæ paupertatis institutum, à quo Religio Minorum ex privilegiis

in aliquo deviaerat; Cùm hujusmodi vitæ diversitas in eadem domo aliqua pareret inconveniētia, Hinc proinde de anno 1415. iuducta fuit quedam separatio, quod scilicet Patres dicti Sacri Conventus juxta privilegia viventes, *Conventuales* ferè ab initio Religionis nuncupati, ut constat ex *Constitutione 7. Innocenti IV.* assignarunt dictis Patribus reformatis, qui *Observantes* nuncupantur, Ecclesiam S. Mariæ Angelorum, reservata præminencia celebrandi solemnitate consecrationis ejusdem Ecclesiæ, quæ vulgò *Portiuncula* nuncupatur, & jure percipiendi oblationes ejusdem diei, quæ est secunda mensis Augusti, atque ita observantia dedit, quod scilicet Guardianus & Patres dicti Sac. Conventus, processionaliter dicta die accedunt ad præfatam Ecclesiam S. Mariæ pro hujusmodi solemnitate celebranda, dictasque oblationes percipere consueverunt; Cùm autem tractu temporis, dictæ oblationes aliqua causarent diffidia & scandala inter ipsos utriusque instituti Religiosos, Hinc proinde *Urbanus VIII.* de anno 1642. de consensu etiam P. Generalis Conventualium, ad hujusmodi scandalorum occasionem tollendam, oblationes prædictas concessit ipsis Observantibus Conventus Sanctæ Mariæ, dando in recompensam Conventualibus Sacri Conventus seuta bis mille investita in tot loca Montium cameralia, quorum fructus ad rationem, tunc currentem quatuor cum dimidio pro quolibet, constituebant summam scut. 90. ad quam, ex peræquatione proximè elapsi decennii, compertum fuit dictas oblationes ascendere; Verùm eorumdem Conventualium Generalis immediatus successor, judicans hujusmodi innovationem, tam dicto Conventui, quam universæ Religioni nimis præjudicalem esse, non tam in interesse burfali, quam in jurisdictionali præminencia, recursum habuit ad *Innocentium X.* immediatum *Urbanus* successorem, à quo in plena Signatura gratiæ, utraque parte audita & informante, prævia aperitione oris adversus clausulas contentas in Brevi Apostolico desuper expedito, ejusque reductione ad viam juris, commissa fuit causa in Rota coram *Alberгато*.

Et dato dubio, *An constaret de læsiōe*, sub diebus 4. Martii 1652. & 4. Januarii 1653. affirmativè responsum fuit, quarum prima est dec. 222. par. 11. rec. quibus decisionibus editis, ac juxta sylum in alia disputatione præsupponendis, datum fuit novum dubium, *An Breve Urbani suffragaretur*, quod pariter ad favorem Conventualium sub die 30. Aprilis 1660. resolutum fuit negativè; Verùm concessa nova audientia, in repositione dubii, an standum esset nec ne in hoc ultimo loco decisis, mandatum fuit revideri dictas priores decisiones super læsiōe, unde assumpta desuper disputatione, sub die 9. Decembris 1661. coram eodem *Alberгато*, ab eis recessum fuit, dictaque resolutio confirmata 20. Januarii 1663. & in hoc statu causa reperitur, probabiliter ulteriorem non habitura progressum.

In hujusmodi autem disputationibus habitis, tam in signatura gratiæ, quam in Rota, duo fuerunt principales puncti, seu inspectiones, primò scilicet, posito dominio & pertinentia hujusmodi oblationum ad Sacrum Conventum, atque considerando dictam innovationem tanquam simplicem conventionem, & contractum inter partes, ita ut beneplacitum Apostolicum considerandum foret tanquam solemnitas necessaria ad formam *Extravag. ambrosiana* in alienatione bonorum & jurium Ecclesiæ,

fiat, etiam si in aliam Ecclesiam fieret, An scilicet ad esse diceretur læsio talis, quæ contractus nullitatem, vel rescissionem induceret; Et secundò, an in huiusmodi actu, Papa adhibuisse videretur suam supremam potestatem disponendi de huiusmodi oblationibus tanquam spectantibus ad ipsum, & Ecclesiam Romanam, eas auferendo uni Conventui, cui per prius Sedes Apostolica precario concesserat, seu alias competeabant, & concedendo alteri.

Quoad primum, scribentes pro Observantibus, seu Conventu sanctæ Mariæ Angelorum dicebant, ad effectum læsionis habilis ad annullationem, vel rescissionem contractus, requiri eam esse enormem, excedentem dimidium juxta dispositionem textus in l. 2. Cod. de rescind. vendit. quæ canonizata etiam videtur per jus canonicum in cap. 2. §. 3. de emptione & venditione, & cum ejus terminis passim proceditur, exceptis locis, in quibus per statutum seu consuetudinem aliàs dispositum sit, ut est in Urbe, ubi sufficit læsio in tertia parte, ex iis, quæ pluries habentur deducta in sua materia sub tit. de emptione & venditione.

De hoc autem excessu, quem receptum & in dubio non præsumi, sed esse probandum per allegantem læsionem tanquam suæ intentionis fundamentum, dicebant absque dubio non constare, quoniam posita etiam huiusmodi oblationum certitudine, adhuc facta peræquatione decennii proximè præcedentis, quæ est magis rigorosa forma probandi annum valorem seu redditum, etiam ubi agitur de materia objectiva ex deductis per Gomez. in regula de valore quest. 12. & Lotter. de Beneficiis lib. 3. quest. 20. & lib. 1. quest. 43. ac habetur frequenter sub tit. de Beneficiis, & sub altero de pensionibus, constabat eas non ascendere ad dictum redditum scut. 90. qui datus fuerat pro recompensa; Multò magis stante dictarum oblationum incertitudine, utpote pendentium à mera voluntate & devotione peregrinorum & aliorum ad dictam solemnitatem confluentium, Deducendo in id ea, quæ habentur per Beneficialistas in Regula de valore, super huiusmodi oblationibus, & incertis emolumentis in valore non computandis, & de quo in sua materia sub tit. de Beneficiis, ac altero de pensionibus, magis verò ex professo in Lucana Prioratus sub tit. de Iurisdictionibus.

Et ad subsequutam dictæ recompensæ diminutionem ob diminutos fructus locorum mortuum cum probabili timore majoris diminutionis indies, respondebant, atque ultimæ decisionis revocatoriæ responsionem amplexæ sunt, quod ad regulandam læsionem, attendendum est tempus contractus, non autem futurus contingibilis eventus, qui ita potuit esse uni parti, ac alteri damnosus, nam e conversò potuissent non diminui fructus locorum montium, & diminui, seu cessare oblationes, unde non cadit læsio ad notat. in l. si factum reus ff. de action. empti, Bart. in l. cotem ferro §. qui maximos num. 6. de publican. Gratian. discept. 435. numer. 15. & sequen. & discept. 756. numer. 8. cum sequen. Girurb. decis. 105. num. 2. Rot. dec. 629. num. 3. par. 4. rec. & 281. num. 3. par. 6.

E conversò autem, Ego & cæteri scribentes pro hac parte, principaliter insisteremus in eo, quod huiusmodi oblationum redditus per longum 40. & ultrà annorum spatium continuatum ex libris Sac. Conventus benè administratis justificabantur importare scut. 300. & ultrà, unde propterea læsio

Card. de Luca de Iurisdic. §. 6. & Præminent.

remanebat enormissima utpote excedens etiam in besse, qui juxta opinionem in Rota receptam reputatur sufficiens ad enormissimam redolentem dolum præsumptum, inductivum etiam nullitatis ex deductis apud Fontanell. decis. 64. cum seq. Rot. in Romana transactionis 15. Decembris 1639. 19. Aprilis & 28. Junii 1660. coram Verospio & in dicta sua materia sub tit. de emptione & venditione; Nullatenus curata dicta peræquatione ultimi decennii tanquam in tempore accidentali propter pestem & bella, quæ Italiam vexaverant, impediencia concursum peregrinorum, à quibus huiusmodi oblationes obveniunt, ex conclusione, tam in beneficialibus, quam etiam in materia alienationis bonorum Ecclesiæ, vera & recepta, quod in regulando valore, tam in sorte, quam in fructu, attendendum non est tempus calamitosum pestis, vel belli seu accidentale, Gratian. discept. 45. num. 11. & 12. Contr. controuv. 90. num. 2. & per tot. Seraph. dec. 1073. num. 4. dec. 65. numer. 7. & decis. 78. num. 1. & 2. par. 2. divers. dec. 129. num. 10. par. 7. recent. & frequenter habetur sub tit. de Regalibus, ac etiam sub tit. de locato in proposito restaurari propter pestem ac etiam deducitur in duabus primis decisionibus, quæ motivum amplexæ sunt, quarum prima est impressa ut supra dec. 222. par. 11. rec.

Ad objectum verò incertitudinis, respondebamus quod licet regulariter huiusmodi oblationes, tanquam incertæ non veniant in valore, nihilominus quando per longum & continuatum temporis intervallum observantia eas probavit indeficientes, ac penè uniformes, ita ut de facili invenirent conductorem pro certa pensione, tunc pro reddito certo reputandæ veniunt, & juxta celebrem doctrinam Ancharani in clem. unica num. 4. de concess. præben. ubi de oblationibus fieri solitis in Ecclesiis sancti Antonii Venetiarum, & sanctæ Mariæ de Bononia, Et comprobatur prædictum exemplum Urbis in oblationibus, quæ fiunt in Ecclesia sancti Antonii Abbatis, Et quæ Ancharan. doctrina apud Beneficialistas est communiter recepta, ut apud Lotter. lib. 2. quest. 42. num. 63. cum aliis in duabus primis decisionibus.

Reflectendo autem ad veritatem, quamvis tuta & solida esset hæc responsio data ad objectum incertitudinis, quia incerta non dicuntur ea quæ longum & continuatum experimentum certificasse videtur, Minus tamen tutum credebam dictum læsionis fundamentum deductum ex majori summa percipi solita, antequam pestis & belli calamitates in Italia contingerent, quoniam licet vera pariter sit dicta conclusio de non attendendo tempus accidentale pro regulando valore, Attamen id rectè procedit, quando accidens est ad breve tempus, puta unius, duorum, vel trium annorum &c. ita ut cessato illo accidenti fiat reversio ad priorem statum, ut contingit, quando agitur de accidentibus naturæ in fructuum productione, sive de accidenti belli transeuntis, non autem permanentis; Secus autem ubi agitur de bello humano notabili tempore in aliqua Provincia vel Regione continuato, sive etiam de bello divino peffis, quoniam utrumque infortunium depauperat regionem hominibus nec non bonis fortunæ, ac etiam industriis & devotione, ita & taliter, quod ipsis infortuniis cessatis, non exinde fit reversio ad priorem statum, pro cuius reintegratione vix integrum

tegrum sæculum sufficere solet, ut frequenter in proposito damnorum resultantium ex peste ponderatur *sub tit. de Regalibus* ad materiam Salinarum & vectigalium, & est recepta distinctio in materia contractus censualis circa fundi censiti capacitatem, & respectivè deficientiam cum similibus.

Potissimè verò ac extrà difficultatem, ita comprobante subsequuta observantia post hujusmodi innovationem per duo continuata decennia, Ac etiam ea accedente viva ratione, quàm frequens & quotidiana experientia docet, refrigerationis scilicet cursu temporis hujusmodi concursuum & devotionum, ut in tot aliis antiquis Sanctuariis conspicimus, & sic revera istud motivum læsionis, & damni bursalis, commenturandi de quantitate ad quantitatem, ad seu de summa ad summam parùm solidum erat.

Adhuc tamen retentis terminis hujus primæ inspectionis, absque mixtura Apostolicæ auctoritatis, sed pro solo jure privato contrahentium, credebam indubitanter adesse plusquam enormem læsionem, Tum ob longam differentiam militantem inter unam redditus speciem, & alteram, unde
12 propterea non tanti æstimandus est redditus resultantis ex pecunia investita in locis montium, vel centibus, quia de facili diminutionibus, ac etiam totali peremptioni subjacent, ideoque non bene procedit per æquationem de summa ad summam, quoniam, ut advertitur *sub tit. de feudis dist. 19. & 24.* & in aliis cod. tit. videmus, quod feuda & bona jurisdictionalia devolutioni non subiecta æstimantur pro medietate plus in sorte, seu dimidiato fructu, quàm bona allodialia, ut apud Merlin. *dec. 702. numer. 56. & sequen. alias 94. par. 7. rec.* Et in ipsismet allodialibus videmus quod canones æstimantur ferè in medietate plus quàm census, & loca montium ob majorem certitudinem perpetuitatis.

Tum clarius quia jus percipiendi hujusmodi oblationes in ista Ecclesia, quæ est caput & Metropolis totius Ordinis Observantium, nedum considerandum est pro solo interesse bursali compensando cum æquivalenti summa, sed principaliter pro jure honorifico & præminentiali, influente in universam Religionem Conventualium, cum id clarè comprobare videatur primogenituram, seu matricitatem alterius, unde propterea remanet pretio inestimabile, ut ex Anania in cap. *super sub numer. 15. de rebus Eccles. non alien.* advertitur apud Merlin. *dicta dec. 702. alias 94. part. 7. rec. numer. 55. & sequen. & bene dec. 1336. numer. 29. cum sequen. par. 10. rec.* ubi quod utilitas non regulatur ex solo valore reddituum, sed ex qualitate proprietatis jurisdictionalis seu præminentialis & honorificæ; Et quidem prorsus incongruum esset asserere, quod census vel tributum aliquorū scutorum auri & unius equi Sedi Apostolicæ in die S. Petri solvi consuetum pro Regno Neapolitano, esset de congruo compensabile cum assignatione tantæ pecuniæ, quæ investita in loca montium vel alia bona privata importaret eundem redditum, habita sola ratione utilitatis bursalis, ac facta per æquationem de summa ad summam, Ac propterea, his terminis retentis, cum sensu etiam veritatis, dicebam læsionem esse incontrovertibilem, atque priores resolutiones esse omninò probabiliores, & solidas, potissimè quia in alienatione bonorum vel jurium Ecclesiæ læsio non regulatur juxta terminos *tex. in l. 2. C. de res. vend.* cum actus dicatur læsivus eò ipso, quod non tendit in Ecclesiæ utilita-

tem, ut in sua materia *sub tit. de alienat. & contract.* & alibi, quia est principium certum.

Major igitur ac tota difficultas residebat in altero puncto Apostolicæ potestatis, quod scilicet hujusmodi oblationes in sua origine, ob istius Religionis incapacitatem, essent in dominio & pertinentia Ecclesiæ Romanæ, vel Sedis Apostolicæ juxta dispositionem *textus in cap. existit de verb. signif. & Clem. ex vii. eod. tit. & pluries sub tit. de Regularibus*, atque per eandem Sedem precario essent concessæ sub Eugenio IV. & successivè sub aliis Pontificibus huic Sacro Conventui, qui proinde possedit ejusdem Sedis & Ecclesiæ universalis nomine, ex regula quod jus pertinere dicitur ad illum, cujus nomine possidetur *ad notat. in cap. si diligenti de præscript. & l. quod m. off. de acquir. possess. cum concord. collectis in duabus ultimis decisionibus revocatorii*, unde propterea inferitur, nullam exinde resultare læsionem, si rei Dominus ejuslibet habens dispositionem, illam uniaufert, & alteri tribuit.

Istud motivum ita simpliciter consideratum, cum illis regulis generalibus, quæ deducuntur in dictis ultimis decisionibus revocatorii, reflectendo ad veritatem, videbatur minus tutum, quoniam ideo hujusmodi oblationes importantes emolumentum pecuniarium circa hujus Religionis initia esse dicebantur penes Ecclesiam universalem, per quam precario concedi consueverunt, non ipsi Religioni vel Conventui utpote incapaci, sed potius cuidam syndico seu administratori laico, ut eas nomine ejusdem Sedis seu Ecclesiæ percipiendo, erogaret in fratrum & Conventus necessitates, quia juxta primævum institutum obstitat incapacitas, eodem modo quo ad normam *dicti cap. existit. & Clement. ex vii. ac Sac. Concl. Trid. docet* quotidiana praxis in Religionibus Capuccinorum, & Observantium, etiam reformatorum, & Cumque deinde dictus Sacer Conventus, ac universa Religio Conventualium capacitatem acquirerint ex privilegiis; Hinc proinde tanquam per cessationem impedimenti, resolutum fuit dictum intellectuale dominium Sedis Apostolicæ, seu Ecclesiæ universalis, atque subintravit dispositio juris communis, qua attenda, oblationes, quæ sunt in Ecclesia, ad ipsum ejusque Rectorem pertinent, ex *deductis apud Merlin. dec. 257. alias dec. 37. par. 5. rec.* ubi concordantes, Et sic revera cessaverat istud dominium, potissimè ob superventam *Constitutionem 23. Leonis X.* per quam hujusmodi Religionem omninò separata fuerunt, cum tam majoribus præminentis & prærogativis huic modernæ Observantium concessis, confirmando Conventualibus dictam capacitatem possidendi bona stabilia & redditus.

Verùm difficultatem mihi faciebat consideratio, quod hujusmodi innovatio, non processerit ex sola privata partium conventionione, quam deinde Papa simpliciter approbasset, juxta speciem illius beneplacitum Apostolici, quod concedi solet pro solemnitate requisita per *Extravag. ambitiosa de reb. Eccles. non alien.* quibus terminis retentis, claram & incontrovertibilem credebam læsionem S. Conventus & universæ Religionis, clarumque ac certum hujus partis bonum Jus, sed id gestum erat per Papam motu proprio ad tollendas occasiones scandalorum & inconvenientium exinde resultantium, causa cognita & pro publica utilitate Ecclesiæ Universalis seu Reipublicæ Christianæ, ut ipsa facti series comprobare vide-

videbatur, Et clarius comprobabat attestatio Cardinalis ejusdem Pontificis nepotis, de ejus mente informatissimi, & quæ attestatio fuit potissima causa ultimarum resolutionum, Tum ex verisimili notitia voluntatis Papæ, Tum ex constanti opinione summæ integritatis ac rectitudinis ipsius attestantis, cui proinde meritò deferendum esset.

Unde propterea Papa, tanquam absolutus Dominus bonorum omnium Ecclesiarum, accedente potissimum dicta causa publica, potuit sine dubio tollere istas oblationes priori Ecclesiæ possidenti, & tradere alteri, cui magis de congruo debita viderentur etiam sine aliqua recompensa ut videmus de tot Monasteriis, & Abbatibus quæ prius possidebantur per Benedictinos, & Cistercienses, ac alios Monachos, concessis Sac. Religioni Hierosolymitanæ, aliisque Religionibus, seu commendariis solitis, potissimum dum agitur de oblationibus, quæ sunt in ipsamet Ecclesiæ, ac etiam quia quodam modo in his Observantibus de familia cessare videtur illa incapacitas quæ antiquitus obstabat, unde potuisset id agere etiam sine recompensa quam tamen dare voluit ad quamdam superabundantiam, ideoque intrare non videbantur termini *textus in l. 2. de rescind. vendit.* minisque alii *extravag. ambrosii.* sed totum punctum considerabam consistere in voluntate Papæ, & quid facere voluerit, qua voluntate posita, juxta dictam attestationem, Ego met sentiebam difficultatem.

NEAPOLITANA CAPPELLÆ

INTER

CIVITATEM, & CAPITULUM METROPOLITANÆ.

Discursus in congressu pro eruenda veritate.

Antipatrons laici, sive Cappellani, & ministri particularis alicujus Cappellæ existentis in Ecclesiæ Cathedrali, vel Collegiata, jus habeant prohibendi Canonicis, & Capitulo ejusdem Ecclesiæ ingressum in Cappellam cum habitu, & præeminentia Canonicali, & ne actus præeminentiales ibi exercere valeant.

S U M M A R I U M.

- 1 **F**Acti series.
 - 2 Dominus prohibere potest aliis, ne propriam domum, seu proprium fundum eo invito ingrediantur.
 - 3 In præeminentiis non habetur ratio de qualitate personali, sed de officio, vel munere.
 - 4 Laicus an sit capax custodia Reliquiarum.
 - 5 Patronus laicus non est Dominus Ecclesiæ, vel Cappellæ, sed solum habet jus honorificum.
 - 6 Jus patronatus continet meram gratiam.
 - 7 Patronus sepultura prohibet inferri aliena cadavera.
 - 8 Cappella de jure patronatus non desinit esse de Ecclesiæ.
- Card. de Luca de Jurisdic. Ec. & Præeminent.

- 9 De observantia Cappellarum Sixti, & Pauli in Basilica S. Mariæ Majoris.
- 10 Argumentum à contrario sensu, quando intret.

DISC. XII.

Um in Ecclesiâ Metropolitana Neapolitana multæ insignes Reliquiæ, illæ præsertim capitis, & sanguinis S. Januarii, in quibus cernitur quotidianum ad eum celebre miraculum, asservarentur in quadam antiqua Cappella non omnino indecora, sed parum proportionata majestatis Civitatis; Ex voto, cum publico ingenti sumptu scutorum circiter 300. mil. eadem Civitas magnificentissimam construxit Cappellam, vulgò nuncupatam *Thesaurus* pro Reliquiis in ea asservandis, dictaque constructione pendente, obtinuit à Paulo V. ejusdem Cappellæ jus patronatus, cum onere erigendi, & dotandi sex Canonicatus pro sex novis Canonicis, quorum præcipuum munus versari deberet circa ipsius Cappellæ cultum, & curam Reliquiarum, quæ custodiri deberent sub duabus clavibus, quarum una esset penes Archiepiscopum, altera verò penes ipsam Civitatem ejusque Deputatam; Deindeque mutato consilio, obtinuit ab Urbano VIII. ut loco dictorum Canonicatum, erigeret 12. Cappellanas pro totidem Capellanis nobilibus platearum, seu sedilium, vel saltem civibus per veritatem non per fictionem, quibus dictum munus incumberet; Cumque ab Archiepiscopo prodisset sententia predictarum litterarum executione, appellationem interposuerunt Capitulum, & Canonici, præsertim verò Canonicus *Thesaurarius* nuncupatus, cui prius cura Reliquiarum in antiqua Cappella incumbebat, unde post binam acerrimam disputationem per Signaturam justitiæ commissa fuit causa appellationis in Rota, cum clausula, *parito litteris arbitrio.*

Verum quia moræ ex hujusmodi lite resultantis aliquod scandalum in populo parere poterant, Idcirco per Innocentium X. cum summa prudentia mandatum fuit Nuntio Apostolico in ea Civitate residenti, ut quibuscumque inhibitionibus Rotalibus non obstantibus, executioni demandarentur dictæ litteræ Urbani super asportatione Reliquiarum ad novam Cappellam, ac etiam effectuaretur quædam concordia inter Archiepiscopum, & Civitatem tractata super modo tenendo in futurum, pro ut utrumque de mense Maii 1647. sequutum fuit, me in Curia circa præmissa, quamvis adhuc formiter non suscepta Advocacione, tuente partes Civitatis, In qua concordia præ cæteris conventum fuit, quod ubi contingeret Reliquias in Ecclesiâ exponi, sive per Civitatem processionaliter asportari, totum id fieret per Canonicos, absque eo quod Cappellani possent desuper se ingerere, ita tamen quod e converso Canonici non se ingererent in ipsis Reliquiis intus Cappellam, sed eas recipere deberent à Cappellanis, eisdemque restituere in ejusdem Cappellæ limine, seu Cancellis; Ac etiam, quod ubi Archiepiscopus ab ipsa Civitate invitatus ibi solemniter celebraret, vel assisteret, tunc totum Capitulum juxta formam cæremonialis intervenire posset, ut Archiepiscopo assilientiam, seu circumlum faceret, Ubi verò missam privatam ibidem celebrare vellet, tunc posset pro ejus assilientia, & servitio secum habere quatuor Canonicos cum cappa, seu habitu Canonicali; Qua concordia sic stante, inita tamen

Ee 3

siac